

Als kind dacht ik echt dat ik uit de buik van mijn mama kwam. Ik stond er niet bij stil dat het niet kon omdat ik een andere huidskleur had. Mijn ouders hebben me al jong verteld dat ik geadopteerd was. Ik moet nog een kind geweest zijn, maar het exacte moment kan ik me zelfs niet herinneren. En ik stelde me daar ook nooit vragen bij.»

«Veertien maanden was ik toen ik – ondervoed – in België aankwam, op 16 maart 1979. Behalve één foto van op Zaventem, heb ik er geen souvenirs van, want het filmrolletje van mijn aankomst is zoekgeraakt in het fotolab. Mijn naam Dhana is een afkorting van de naam die ik in het weeshuis heb ik gekregen: Dhanu Lakshmi, godin van de welvaart. Mijn geboortedatum hebben dokters moeten schatten op basis van de botontwikkeling en zo is die 2 januari 1978 geworden.»

Warme jeugd

«Mama, papa, poes, dat is het gezin waarin ik terechtgekomen ben. Mijn jeugd is heel warm en goed geweest. Ik was wel enig kind, maar ik heb me nooit alleen gevoeld. Ik ben opgegroeid in een wijk en ik had altijd leeftijdsgenootjes om mee te spelen. Nu vind ik het wel spijtig dat ik geen broers of zussen heb omdat ik nooit zal weten wat het is om zo'n toffe vertrouwensband te hebben. Dat lijkt me toch wel een meerwaarde. Mocht ik later kinderen hebben, zou ik er toch meer dan eentje nemen. Nu ja, in mijn job zie ik vaak dat bloedbanden geen zekerheid geven op een klik. Het gekke is dat ik qua karakter heel sterk op mijn papa lijk. We zijn allebei rustig. Een buurvrouw van mijn ouders zei onlangs dat ze geen vader en dochter kent die zo op elkaar lijken.»

••• Dokters hebben mijn geboortedatum moeten schatten

••• «Wie ben ik, waar kom ik vandaan, die vragen heb ik lang weggeduwd. Als kind werd ik er ook niet mee geconfronteerd. Mijn vrienden vertelden me dat ze vergaten dat ik bruin was. Leeftijdsgenootjes maakten er weleens een opmerking over, maar dat zijn gewoon kinderen onder elkaar. Slechts één keer ben ik geconfronteerd met een ernstige vorm van racisme. Ik was veertien en stond met een vriendin te wachten aan de Dender omdat er een boot voorbijkwam. We stonden te lachen en gek te doen toen de groenteboer passeerde. Hij zag ons staan en plots riep hij 'Zwarte teef' naar mij. Mijn vriendin en ik bevroren van de shock. Ik zie nog altijd de haat in die man zijn ogen. Toen was ik teleurgesteld in het leven. Die man kon mijn vader zijn.»

••• «Omdat ik mijn ouders dat leed wou besparen, heb ik hen pas jaren later verteld over dat voorval. Het schoolkrantje waarin ik het erover had, heb ik nooit aan mijn ouders gegeven. Ik wilde hen vooral geen pijn doen, dat was het belangrijkste. Ik vermoed dat het ook uit loyaleit ten aanzien van mijn ouders was dat de vragen over mijn roots pas laat aan de oppervlakte gekomen zijn, rond mijn 25ste. Tijdens een opleiding contextuele therapie moest ik een genogram tekenen, een visuele voorstelling van je gezin. Ik had er mijn adoptie moeder en vader op gesitueerd, maar de docente zei me dat er twee mensen ontbraken. Dat heeft me aan het denken gezet. Ik beseftte dat het moeilijk zou worden om mijn echte ouders terug te vinden maar toch had ik hoop.»

••• «In oktober en november 2005 ben ik teruggegaan naar Mumbai, zonder ouders, om op mezelf gefocust te zijn. Als mijn papa er al last mee had, dan heeft hij dat goed weten te verstoppen. Hij had misschien een bang hartje, maar was vooral heel